

Lehko na cvičišti, drama na bojišti (l.p.2011)

SDH v naší vesničce obnovili před pár lety paží společnou a nerozdílnou místní i my luffáci. Staráme se o hasičskou techniku, pořídili jsme nové mundúry a přilby, opatrujeme historickou stříkačku z roku 1923, občas vyzkoušíme techniku i sebe při hašení hromady suchých větví a trávy, které pálíme u potoka za hasičárnou. Před dvěma lety se chlapi dokonce zúčastnili nějaké místní hasičské soutěže (já byl zrovna mimo) a neskončili poslední! No a když jsem letos na začátku července přijel na týden na chaloupku, tak na mě první večer chlapi vybalili, že příští sobotu je v sousední vsi VELKÁ hasičská soutěž, které se MUSÍME zúčastnit a že jsem nominován do družstva.

Je fakt, že je nás ve vsi na podobné legrácky použitelných málo a že jsme sedmičlenné družstvo dávali dohromady dost těžko – někdo odjížděl na zahraniční dovolenou, další měl zrovna tu sobotu pohotovost v práci, brácha byl celý týden s partou na kolech kdesi po Česku... no nakonec nás bylo sedm s tím, že Míra půjde, když nezačnou žně. Skoro každý den v týdnu jsme se navečer s chlapama sešli u hasičárny a poctivě trénovali... no poctivě... prostě trénovali... Basičku Dudáka jsme si k tomu od Mařenky z krámku přinesli a ti zkušenější, Pepa s Pájou, nás ostatní pérovali. Páč tři z nás dosud nic podobného nepáchali. Míra se dostavil až v pátek na poslední ostrý nácvik útoku, jinak každý den až do tmy seděl na Johnu Deerovi a zeměděličil.

Po počátečních rozpacích a zmatcích jsme každý na svém postu celkem fungovali, časy jsme měli slušné – jen aby, až to bude naostro, šla voda (noční můra každého hasiče). Což viselo kromě strojníka Pepy na mě a na Pájovi u savic a kádě. Poslední večer začala stávkovat stříkačka, chlapi jí domlouvali asi hodinu a půl, rozebrali co se dalo, nakonec pomohl deus ex machina soused Libor. Cosi očistil, cosi utáhl, zapumpoval – a potvora naskočila. Tož jsme vzali staré hadice a konečně jsme si zastříkali ☺ Pak jsme všechno nachystali na sobotu, dali pivko a šli se na to vyspat. Jak jsem později zjistil, nebyl jsem sám, komu se tu noc zdálo o hašení.

V sobotu před polednem Pavel přijel k hasičárně s krásným novým červeným traktorem (abychom nedělali ostudu a aby nám to ladilo), připojili jsme stříkačku, zbytek teamu vlezl do aut a hrrr na ně! Jelo se skutečně jenom přes kopec do sousední vesnice. Tam se na fotbalovém hřišti už houfovaly skupinky silných odhodlaných mužů a krásných odhodlaných žen a dívek. Celkem 11 mužstev a 7 ženstev se sjelo! Šli jsme se zaregistrovat a doufali jsme, že nás nenalosují moc dozadu. A dali jsme pivko na kuráž. Na řadu, resp. do akce jsme šli jako čtvrtí, což bylo tak akorát – páč v tom dusném počasí nám bylo v mundůrech dost vedro a kdybychom čekali déle, někteří jedinci z naší party hic by se mohli poněkud upravit, resp. unavit konzumací. Takhle jsme skoukli výkony tří soupeřů, propadli z toho kolektivně depce – a šli jsme na to!

Podle pravidel má družstvo pět minut na to, aby si vše potřebné srovnalo na základnu (deska 2x2m), nahodilo stříkačku a dostavilo se na startovní čáru. Pepa mašinu startoval radši rovnou přes baterii a i tak to vyšlo až napotřetí... už jsme

mysleli že skončíme dřív, než jsme začali. Ale nakonec se zdařilo, vše bylo v pořádku – koncovky hadic těsně u sebe (ale nesměly se dotýkat), koš nahoře na savicích, mašinka bručela, my se seřadili na lajně – a BUM! Vyrazili jsme koordinovaně, každý hrábl po tom svém, spoje hadic zaklaply, útočníci se řítili do stometrové dálky k terčům a my s Pájou nacvičenými pohyby smontovali obě savice, než to Pája dotáhl tak jsem na konec našrouboval koš a zanořil se s ním do kádě. Pepa pustil mašinu na plný výkon, ale bohužel chvíli trvalo, než naše zánovní stříkačka natáhla vodu. Dost dlouhou chvíli – útočníci čekali zakleknutí skoro půl minuty, než jim z proudnic začala stříkat. Možná měla mašina ze začátku slabší výkon, možná Pája pořádně nedotáhl spoj, možná jsem málo ráchal s košem v kádi...škoda...

Měli jsme nakonec čas 1:07 min. a skončili jsme devátí. Byli jsme prý o pár sekund lepší než před těmi dvěma lety. Ovšem většina soupeřů (s časy 30 - 40s, vítězové to zmákli za skvělých 25s) máčela savice v kádi před napojením k mašině, takže jim šla voda hned. Což my jsme neměli nacvičené, takže jsme se o to ani nepokoušeli. Ale co, hlavně že jsme v tom děsném vedru důstojně reprezentovali naši vesničku, dokázali jsme si, že jsme schopní OPRAVDU HASIT a taky jsme stmelili kolektiv (já vím, blbá fráze, ale v tomto případě platí, však nám půl vsi přijelo fandit). Na příští soutěže ovšem musíme víc a líp trénovat, hlavně my s Pájou. Míra nám prý půjčí kád' na kapry, takže budeme moct nacvičit máčení savic a počkej příště zajíci !!! A ještě jmenovitě nás sedm statečných: Roman, Peťa, Pavel, Pepa, Petr, Pája a velitel Míra. Hasičům ZDAR a hlavně ať nehoří!

Lumír Vasyl alias Soptik

